

Kopie

Afgeleverd aan: parket van de procureur des Konings
West-Vlaanderen, afdeling Brugge

Arrestnummer

C 11147 / 2022

Repertoriumnummer

2022 / 3027

Datum van uitspraak

16 september 2022

Notitienummer griffie

2020/NT/525 W. L.

Notitienummer parket-generaal

2020/PGG/1587

2020/VJ11/525

O.S.

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002874052-0001-0021-01-01-1

2020/PGG/1587 - 2020/VJ11/525

Not.nr. BG.29.L9.008164/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *1312* **W.L.**, (RRN (...))
met Poolse nationaliteit,
geboren te (...) (Polen) op (...),
wonende te (...) (...)
(...), - beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

A. Mensenhandel met als doel de uitbuiting van bedelarij met verzwarende omstandigheden

ten aanzien van S.J., geboren te (...) (Polen) op (...), het misdrijf mensenhandel te hebben gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over haar met als doel de uitbuiting van bedelarij, waarbij haar toestemming van geen belang was;
(art. 389, § 1, eerste lid, 433*quinquies*, §§ 1, 2°, 2 en 4, en 433*novies*, §§ 1 en 5 Strafwetboek)

met de omstandigheid dat het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de persoon verkeerde ten gevolge van haar onwettige of precaire administratieve toestand, haar precaire sociale toestand, haar leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken;

(art. 389, § 1, eerste lid, 433*septies*, eerste lid, 2° en tweede lid, en 433*novies*, §§ 1 en 5 Strafwetboek)

te (...) en bij samenhang elders in het rijk op 16 november 2016;

B. Exploitatie van eens anders bedelarij

op welke manier ook, eens anders bedelarij te hebben geëxploiteerd, met name:

(art. 433ter, eerste lid 1, 2° en derde lid Strafwetboek)

1. te (...) en bij samenhang elders in het rijk op 16 november 2016;

- S.T.
- J.M.
- L.B.
- P.K.
- S.J.

2. te (...) en bij samenhang elders in het rijk op 1 juli 2017;

- S.T.
- L.B.
- L.M.
- P.D.
- P.Ka.
- S.Ju.

C. Oplichting - feiten vanaf 2 februari 2012

gepoogd te hebben met het oogmerk om zich een zaak toe te eigenen die aan een ander toebehoorde, zich gelden, roerende goederen, verbintenissen, kwijtingen, schuldbevrijdingen te doen afgeven of leveren, hetzij door het gebruik maken van valse namen of valse hoedanigheden, hetzij door het aanwenden van listige kunstgrepen om te doen geloven aan het bestaan van valse ondernemingen, van een denkbeeldige macht of van een denkbeeldig krediet, om een goede afloop, een ongeval of enige andere hersenschimmige gebeurtenis te doen verwachten of te doen vrezen of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen of van de lichtgelovigheid, waarbij het voornemen om een wanbedrijf te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van dat wanbedrijf uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, namelijk houten handwerkjes huis aan huis te verkopen onder het voorwendsel dat de verkoper doofstom is en geld nodig heeft voor een medische ingreep;
(art. 51, 53, 66 en 496, eerste lid Strafwetboek)

1. te (...) en bij samenhang elders in het rijk op 16 november 2016;

2. te (...) en bij samenhang elders in het rijk op 1 juli 2017.

W.L. werd nog niet veroordeeld tot criminele straffen. Deze verzachtende omstandigheid maakt het mogelijk om correctionele straffen uit te spreken voor de tenlastelegging A.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B.17, besliste bij vonnis van 6 november 2019 bij verstek als volgt:

“1. Strafrechtelijk

Ten aanzien van W.L., beklaagde

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen A, B1, B2, C1 en C2 bewezen.

Veroordeelt **W.L.** voor de tenlasteleggingen A, B1, B2, C1 en C2 vermengd: tot een

gevangenisstraf van 2 jaar effectief.

en tot een **geldboete van 1000,00 EUR**, verhoogd met 70 opdecimen en gebracht op **8000,00 EUR**. Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bij toepassing van de Vreemdelingenwet, is de geldboete van 1 maal 1000,00 EUR en vermeerderd met 70 opdecimen en gebracht op 8000,00 EUR.

Bij toepassing van artikel 31 van het Strafwetboek wordt beklaagde voor een termijn van **5 jaar** ontzet uit de volgende rechten:

1. Openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;
2. Verkozen te worden;
3. Enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;
4. Gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;
5. Geroepen te worden tot het ambt van voogd, toeziend voogd of curator, behalve over zijn eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder van een persoon die krachtens art. 492/1 van het burgerlijk wetboek is beschermd, uit te oefenen;
6. een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikel 42-1° Sw. de overtuigingsstukken **BG/18/6585, BG/18/6584, BG/17/5533, BG/16/7191, BG/16/7098, BG/17/2997, BG/17/5603, BG/17/3689, BG/17/3698, BG/17/3697 en BG/17/1434**, dewelke het voorwerp uitmaakten van, gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van voormelde feiten.

Stelt het overtuigingsstuk **OS/17/0403** ter beschikking van het openbaar ministerie, teneinde er mee te handelen als naar recht.

Verklaart **verbeurd** overeenkomstig artikel 42-1° Sw. het voertuig **Fiat Ducato met nummerplaat (...) en met chassisnummer (...)**, hetwelke het voorwerp uitmaakt van, gediend heeft of bestemd was tot het plegen van voormelde feiten. Spreekt eveneens overeenkomstig art. 42,2° Sw., de bijzondere verbeurdverklaring uit lastens het vermogen van beklaagde op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit belegde voordelen, nl. de in beslag genomen en op de COIV rekening gestorte gelden ten belope van 535,00 EUR, 50,00 EUR, 120,00 EUR, 75,00 EUR en 110,00 EUR.

Veroordeelt W.L. tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders.
- een bijdrage van 20,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 54,76 EUR.
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 2282,39 EUR.

2. Burgerrechtelijk

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2 Dit verstekvonnis werd op verzoek van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, per aangetekende brief aan de beklaagde W.L. betekend op 25 februari 2020.

1.3 Tegen dit verstekvonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 26 maart 2020 door de beklaagde W.L. tegen "*alle strafrechtelijke beschikkingen van het vonnis, conform het grievenformulier*";
- 1 april 2020 door het openbaar ministerie tegen "*alle beschikkingen op strafgebied*".

1.4 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 26 maart 2020 door de advocaat van de beklaagde W.L.; 1 april 2020
- door het openbaar ministerie.

1.5 Op de rechtszitting van 4 juni 2021 (inleidingszitting) legde het hof met toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van vrijdag 28 januari 2022.

Enkel de beklaagde legde een conclusie neer. Hij deed dit tijdig.

Op de rechtszitting van 28 januari 2022 stelde het hof de zaak op vraag van de advocaat van de beklaagde uit naar de rechtszitting van vrijdag 13 mei 2022.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 13 mei 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde W.L., vertegenwoordigd door meester V.B., advocaat met kantoor te (...), voor meester V.A., advocaat met kantoor te (...);

het openbaar ministerie vertegenwoordigd door E.A., advocaat-generaal.

-

2.1 De beide verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 6 november 2019 zijn tijdig en regelmatig naar de vorm.

Ook de verzoekschriften of grievenformulieren met de grieven tegen het vonnis, zijn tijdig.

2.2 De advocaat van de beklaagde W.L. bepaalde in het grievenformulier nauwkeurig de grieven tegen het vonnis, met name op strafgebied met betrekking tot de schuld aan alle telastleggingen en de straf (reden: de rechtbank heeft geen opschorting en geen uitstel toegekend, terwijl de beklaagde wel aan de voorwaarden daarvoor voldoet en geen *“gerechtelijke antecedenten”* heeft). In de rubriek *“Procedure”* stelt hij dat de rechten van verdediging, het recht op een eerlijk proces en het vermoeden van onschuld zijn geschonden. In de rubriek *“Andere”* verduidelijkt hij dat hij het niet eens is met de veroordeling tot de kosten.

Ook het openbaar ministerie omschreef nauwkeurig de grieven tegen het vonnis. Meer bepaald stelt het openbaar ministerie in de rubriek *“Andere”* hoger beroep aan te tekenen enkel voor wat de tegen de beklaagde uitgesproken straf betreft.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde W.L. en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

3. De zaak werd bij de eerste rechter aanhangig gemaakt door rechtstreekse dagvaarding, waarin het openbaar ministerie als verzachtende omstandigheden voor de telastlegging A de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot criminele straffen vermeldde. Dit wordt bevestigd door het strafregister van de beklaagde. De eerste rechter was dus bevoegd om te

oordelen over de strafvordering en het hof, dat deze verzachtende omstandigheden aanvaardt, is dit eveneens.

4. De eerste rechter vatte de relevante feiten in het bestreden vonnis samen als volgt:

“1.1.1 Op 16 november 2016 werden P.K., S.T., L.B. langs de openbare weg te (...) aangetroffen, leurend met houten beeldjes. Zij konden niet de nodige documenten voorleggen om handel te drijven (aanvankelijke processen-verbaal BG.61.L9.008122/2016, BG.61.L9.008119/2016, BG.61.L9.008120/2016).

Naar aanleiding van de vaststellingen van inbreuken inzake de uitoefening van ambulante activiteiten vervat in het aanvankelijk proces-verbaal BG.62.L9.008119/2016 d.d. 16 november 2016 besloot de PZ Kouter om S.T. bij het verlaten van de eenheid discreet te volgen met een anoniem dienstvoertuig om na te gaan op welke wijze betrokkene zich verplaatst.

Er werd vastgesteld hoe betrokkene op 16 november 2016 om 20.15 u. werd opgepikt ter hoogte van het stationsgebouw te Torhout door een witte lichte vracht van het merk Fiat type Ducato, met Poolse nummerplaat (...). Vervolgens reed het voertuig in de richting van de E403.

Ter hoogte van het op- en afrittencomplex Torhout kon de PZ Kouter het voertuig op een veilige manier uit het verkeer halen en de bestuurder werd geïdentificeerd als W.L.. De inzittenden werden aan de hand van hun Poolse identiteitskaarten geïdentificeerd als J.M., L.B., P.K., S.T., S.J. en T.B..

W.L. maakte duidelijk dat allen doofstom waren en derhalve niet konden antwoorden op de vragen van de PZ Kouter. Er werd besloten het voertuig te begeleiden naar de eenheid om het voertuig en de inzittenden aan een grondiger controle te onderwerpen.

Het gezelschap werd onderworpen aan een gerechtelijke fouille en W.L., J.M., P.K., S.J. en T.B. aan de driedelige gerechtelijke triptiek. Er werd vervolgens beslist om betrokkenen te laten beschikken en het gezelschap verliet de eenheid in het bezit van hun goederen.

Het voertuig was ingericht om zowel personen als vracht te vervoeren. De ramen van het laadcompartiment waren geblindeerd en de vrachtruimte was d.m.v. een metalen tussenschot onderverdeeld in twee delen. De ruimte voor vracht lag vol met persoonlijke goederen van de inzittenden, slaapzakken en etenswaren. Houten handwerkjes werden bij het nazicht van het voertuig niet aangetroffen. Het GPS-toestel bevatte op het eerste gezicht geen relevante gegevens, bruikbaar voor het onderzoek.

W.L. bleek in het bezit van een iPhone en een ander GSM-toestel, alsmede van een aanzienlijke hoeveelheid cash, nl. 660,00 euro. Hij was ook duidelijk 'beter' gekleed dat de rest van de groep en had een meer verzorgd voorkomen, aldus de PZ Kouter.

J.M., L.B., P.K. en S.J. beschikten eveneens over een GSM-toestel (T.B. niet).

S.T. beschikt evenmin over een GSM-toestel en gevraagd hoe hij WL. dan wel had kunnen contacteren om te melden waar hij zich bevond, maakte betrokkene de PZ Kouter duidelijk dat hij WL. had verwittigd door een SMS te versturen met de GSM van de dame die hem naar het station van Torhout had begeleid.

Er werd aanvankelijk proces-verbaal opgemaakt, gelet op het vermoeden dat betrokkenen deel uitmaakten van een groepering welke georganiseerd bedelarij exploiteerde.

Nazicht van de politionele databanken leerde dat WL., JM., L.B., P.K., S.T., S.J. en T.B. als verdachten werden weerhouden voor inbreuken inzake ambulante handel.

1.1.2 Op 18 november 2016 deed de PZ Kouter een loggingaanvraag inzake de Poolse nummerplaat (...) (navolgend proces-verbaal nr. 00802/16) en in het navolgend proces-verbaal nr. 503667/2017 wordt uiteengezet hoe beklagde en zijn zes passagiers in de politionele databanken gekend zijn, in het bijzonder op het vlak van leurhandel/bedelarij.

Op 11 januari 2017 vorderde de procureur des Konings in toepassing van artikel 28septies Sv. dat de onderzoeksrechter te Brugge zou overgaan tot het uitvoeren van een onderzoekhandeling, meer bepaald het telefoonverkeer na te gaan m.b.t. de (...) en (...) (zie stuk 25 van de strafinformatie).

Op 17 mei 2017 liet de procureur des Konings beklagde, JM., L.B., P.K., S.T., S.J. en T.B. seinen voor verhoor.

S.J. verklaarde onder meer dat ze beklagde had leren kennen in Polen in 2015 via een vriendin. Ze wou universitaire studies aanvragen en hij beweerde dat hij voor een wettelijke job kon zorgen om hiervoor te betalen. Dit had ze aanvaard, daar haar familie niet rijk was. Ze dacht dat beklagde eerlijk was, daar hij een bedrijf had in Polen. Haar job zou erin bestaan kleine houten figuurtjes te verkopen. Hierbij diende ze een kaart te vertonen met de prijs van de figuurtjes en dat ze behoeftig was, in het Nederlands geschreven. De man heette 'L.' (WL.), zijn familienaam had hij haar nooit gegeven. De nummerplaat van het voertuig waarmee hij haar voerde en afhaalde had ze niet genoteerd. Betrokkene zette haar af in steden en gaf haar het uur waarop hij haar kwam halen. Ze moest altijd op drukke routes blijven. Ze logeerde met anderen in een klein huisje dat 'L.' (WL.) huurde, ze wist niet waar. De figuurtjes kostten 15 euro. 9 euro moesten ze aan 'L.' (WL.) geven en daarbovenop moesten bijdragen in de benzinekosten. Voeding moesten ze zelf kopen. Na enkele dagen was ze ondervraagd door de politie en meegenomen naar het commissariaat. Ze wist niet wat haar overkwam en had schrik. Ze werd opgesloten en men nam haar vingerafdrukken. Ze kreeg een vertaler aan de lijn aan wie ze uitlegde wat ze deed (dat ze niet stal, dat ze figuurtjes verkocht om haar studies in Polen te betalen, ...). Toen ze werd vrijgelaten gaf de politie haar documenten terug. Ze wist absoluut niet wat er op die documenten stond. Ze verstond er niets van. 'L.' (WL.) wachtte haar op, trok haar de documenten uit de handen en zei dat het geen belang had. S.J. was getraumatiseerd door dit voorval met de politie en had te kennen gegeven te willen stoppen met werken voor 'L.' (WL.) Die zei haar vooreerst dat het haar eigen fout was dat ze problemen had met de politie. Er was geen sprake van stoppen, ze zou toch voor hem werken. Indien ze stopte zou hij bij haar langskomen en zou ze problemen krijgen. Haar familie ook. Ze leefde samen met haar moeder en zussen. S.J. had schrik gekregen en was voor 'L.' (WL.) blijven werken. Die had haar nog

gewaarschuwd dat ze absoluut niet mocht praten indien ze nogmaals zou worden opgepakt. Na enige tijd had hij haar terug meegenomen naar Polen. Naderhand kwam hij haar halen, vooral tijdens schoolvakanties. Hij zei dat hij haar nodig had omdat ze een mooie glimlach had en mooi was, dat ze goed verkocht. Hij liet nog andere personen voor hem werken. Uiteindelijk had 'L.' (W.L.) aanvaard dat ze stopte eind december 2016 en ze had nooit meer iets van hem gehoord. Hij was gekwetst geraakt en zo had ze de moed gevonden om zich van zijn greep te ontdoen. 'L.' (W.L.) had haar nog gebeld om geld te eisen t.t.v. huur voor het huis. Hij bedreigde haar maar ze had niet betaald en had elk contact verbroken.

P.K. werd aangetroffen en schreef zijn verklaring in het Pools. J.M. werd op 25 september 2017 aangetroffen maar bleek doofstom te zijn en uit zijn gebaren kon men weinig of niets opmaken. Hij verplaatste zich met de trein en d.m.v. autostop. Hij zou geen verblijfplaats in België hebben en werd in het bezit aangetroffen van een tas met houten figuurtjes en een kaartje dat hij doofstom is.

1.1.3 Op 1 juli 2017 werd de PZ Brugge gevraagd zich te begeven naar (...) waar melding gemaakt werd van een verdachte vrouw van allochtone origine die overal aanbelde en op die manier probeerde binnen te raken. Ze zou zwart haar hebben, ongeveer 30 jaar oud zijn, een zak van de Lidl bij zich dragen en een trainingsbroek dragen van zwart/roze kleur. De vrouw werd aangetroffen en aan een controle onderworpen. Zij werd herkend als P.D.. De vrouw leek doofstom te zijn maar dergelijke praktijken waren de opstellers gekend en zij vermoedden dat zij deed alsof. Van meldster kreeg men te horen dat betrokkene dingen probeerde te verkopen, onder het mom doofstom of gehandicapt te zijn.

Het parket gaf onder meer opdracht P.D. te schaduwen met een anonieme patrouille bij vrijlating om te achterhalen door wie ze werd opgehaald. Het bleek dat zij werd opgehaald door een witte bestelwagen met Poolse nummerplaat op de parking van het winkelcentrum (...).

De bestelwagen Fiat Ducato werd gecontroleerd en er bleken in totaal zeven personen van Poolse nationaliteit waaronder beklagde als bestuurder in te zitten. Beklaagde bleek in het bezit van een iPhone, 585,00 euro in biljetten en 110,00 Poolse Zloty in biljetten. Alle inzittenden bleken ANG gekend voor onder meer ambulante handel. Zij beweerden allen (behalve beklagde) doofstom te zijn en konden/wilden niets zeggen. Beklaagde was in de loop van de namiddag ook te (...) opgemerkt en werd er gecontroleerd n.a.v. gelijkaardige feiten. De in beslag genomen GSM-toestellen en GPS werden uitgelezen (zie het aanvankelijk proces-verbaal BG.61.L1.011445/2017).

Die dag was ook S.T. reeds te (...) aangetroffen, gaande van deur tot deur teneinde houten figuurtjes te verkopen aan de prijs van 15 euro in naam van een onbekende organisatie (aanvankelijk proces-verbaal BG.61.L4.004355/2017).

(...)"

5.1 Ten onrechte houdt de beklagde in het grievenformulier voor dat zijn rechten van verdediging, het recht op een eerlijk proces en het vermoeden van onschuld zijn geschonden omdat hij niet werd gehoord in aanwezigheid van een tolk, nooit is opgeroepen om een verklaring af te leggen en geen bijstand heeft gehad van een advocaat.

Naar aanleiding van de politietussenkomst op 16 november 2016 mocht de beklaagde zonder meer beschikken. De beklaagde bestuurde op 1 juli 2017 de bestelwagen Fiat Ducato met nummerplaat (...), toen hij een tweede keer werd tegengehouden door de politie. De verbalisanten legden hem een “*Verklaring van uw rechten*” voor, opgesteld in het Pools (p. 13 strafdossier, OK 8) en nodigden hem uit om eigenhandig zijn verklaring neer te schrijven. De beklaagde had daar volgens de verbalisanten niet veel zin in en moest aangemoedigd worden. Uiteindelijk schreef hij toch een verklaring neer in het Pools. De beklaagde maakt niet aannemelijk dat hij toen om de bijstand van een tolk heeft gevraagd, maar dat die hem werd geweigerd. Daarna werd hij op vraag van het openbaar ministerie op 17 juli 2017 geseind om te worden gearresteerd en verhoord “*Salduz categorie 4*” (als verdachte). Hij kon echter niet meer worden aangetroffen. Op de uitnodigingen tot verhoor, verstuurd na het vonnis van 6 november 2019, is de beklaagde nooit ingegaan (zie stuk 7, procedurekaf in hoger beroep).

Zelfs als de beklaagde nooit zou zijn uitgenodigd om een verklaring af te leggen of om te worden verhoord, dan nog brengt dit niet mee dat zijn rechten van verdediging, zijn recht op een eerlijk proces en het vermoeden van onschuld zijn geschonden. Het stond de beklaagde trouwens vrij om op de rechtszitting van de eerste rechter of van het hof een verklaring af te leggen, als hij dat wilde. Hij koos er daarentegen voor om niet persoonlijk aanwezig te zijn.

5.2 Het is onjuist dat de beklaagde nooit werd gedagvaard voor de eerste rechter, zoals hij in conclusies stelt. Aangezien de beklaagde in het buitenland was gedomicilieerd, betekende de gerechtsdeurwaarder de dagvaarding met toepassing van artikel 40, eerste lid Gerechtelijk Wetboek via aangetekende brief, verzonden op 21 augustus 2019 naar zijn adres in Polen (zie OK 21). De Facebookconversatie met S.J. die hij voorlegt en die dateert van 8 oktober 2019, toont aan dat deze dagvaarding hem heeft bereikt: in de conversatie verwees hij naar het feit dat hij ’s anderendaags (9 oktober 2019) voor de rechter moest verschijnen (stuk 2 van de beklaagde).

6.1 Het misdrijf mensenhandel bestaat uit de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van controle over hem met het oog op één van de in artikel 433*quinquies*, § 1 Strafwetboek opgesomde doelstellingen, in dit geval de uitbuiting van bedelarij van S.J. verklaarde bij verhoor op 4 september 2017 dat het in opdracht van de beklaagde was, dat ze houten figuurtjes in België verkocht, terwijl ze zelf afkomstig was uit Polen (p. 32 strafdossier, OK 1). De beklaagde bracht haar naar verschillende steden en haalde haar op het afgesproken tijdstip weer op. Ze moest een bordje tonen waarop in het Nederlands geschreven was dat ze behoeftig was. Ze wilde zo geld verdienen om haar universitaire studies te betalen. Samen met nog andere mannen en vrouwen logeerde ze in een klein huisje dat de beklaagde huurde. Uit haar verklaring leidt het hof af dat ook die andere mannen en vrouwen in opdracht van de beklaagde dergelijke houten handwerkjes verkochten. Ze stelde immers dat “ze” de figuurtjes moesten verkopen voor 15 euro per

stuk, waarvan “ze” 9 euro moesten afstaan aan de beklaagde. Daarnaast moesten ze bijdragen in de kosten van benzine en moesten ze zelf voedsel aankopen.

Het hof ziet geen enkele reden om te twijfelen aan de juistheid en de geloofwaardigheid van deze verklaring, die overeenstemt met de objectieve vaststellingen van de verbalisanten:

- drie andere inzittenden van de Fiat Ducato, bestuurd door de beklaagde en waarin S.J. op 16 november 2016 om 20.15u werd aangetroffen, waren diezelfde dag rond 18.07u betrupt toen ze zonder vergunning houten figuurtjes probeerden te verkopen in (...). Het ging meer bepaald om L.B., S.T. en P.K. (zie OK 2, 3 en 4). Deze laatste twee hadden een briefje bij zich, waarop stond dat ze doofstom waren en geld nodig hadden voor een operatie. Zowel L.B. als S.T. hadden houten handwerkjes bij zich. De manier waarop ze bedelden, stemt dus grotendeels overeen met de werkwijze die S.J. moest toepassen;
in het gsm-toestel van L.B. staken berichten en werden oproepen
- geregistreerd afkomstig van het gsm-nummer van de beklaagde (p. 3 strafdossier, OK 2);
- de politie stelde vast hoe S.T. na het bedelen en na de eerste tussenkomst
- werd opgehaald door de Fiat Ducato, bestuurd door de beklaagde, zoals ook S.J. in haar verklaring had beschreven;
alle medepassagiers van S.J. waren net als zijzelf en de beklaagde politieel gekend voor
- inbreuken inzake ambulante handel (p. 23 en 24 strafdossier, OK 1);
de beklaagde was volgens de verbalisanten beter gekleed en verzorgder dan de
- inzittenden en had een grote hoeveelheid cash geld bij zich, meer bepaald 660 euro (p. 5 strafdossier, OK 1);
de beklaagde hield de politie voor dat alle inzittenden van het door hem bestuurde
- voertuig doofstom waren, en daarom niet konden antwoorden op de vragen van de politie (p. 4 strafdossier, OK 1). Dit was alleszins niet het geval voor S.J., die op 4 september 2017 probleemloos kon worden verhoord door de politie.

Uit al deze gegevens samen volgt met zekerheid dat de beklaagde S.J. heeft geworven en gehuisvest met de bedoeling haar bedelarij uit te buiten. S.J. mocht zelf amper 6 euro overhouden per verkocht figuurtje. In werkelijkheid was dit nog veel minder, nu ze ook nog moest bijdragen in de brandstofkosten van de bestelwagen waarmee de beklaagde haar transporteerde en ze zelf moest instaan voor de aankoop van levensmiddelen.

Het staat vast dat S.J. zich in een kwetsbare toestand bevond. Ze heeft de Poolse nationaliteit en had geen gekende verblijfplaats in België. Ze was ingegaan op het aanbod van de beklaagde om in België te komen “werken” (bedelen) omdat ze onvoldoende geld had om haar universitaire studies te betalen en ook haar familie te arm was om haar studies te bekostigen. Eens in België, waar ze de taal niet kende en niemand anders kende

dan de beklagde, had ze geen andere echte en aanvaardbare keuze dan zich te laten misbruiken.

Het is dus helemaal niet zo dat S.J. zich door haar verklaring wilde vrijpleiten van feiten waarvan ze zelf werd beschuldigd. Dit volgt geenszins uit het hoger al aangehaalde Facebookgesprek tussen haar en de beklagde en dat dateert van 8 oktober 2019. In dit gesprek zegt S.J. enkel dat ze in de zaak waarin ze zich blijkbaar zelf voor de rechtbank te Brussel moest verantwoorden, nooit heeft beweerd dat ze door de beklagde werd uitgebuit.

Dat de beklagde slechts vervolgd wordt voor mensenhandel ten aanzien van één slachtoffer, is zonder relevantie. Nergens bepaalt artikel 433*quinquies* Strafwetboek dat mensenhandel met het oog op de uitbuiting van bedelarij slechts strafbaar is als er een aanzienlijk aantal uitgebuite slachtoffers is.

Het gegeven dat geen van de andere op 16 november 2016 aangetroffen inzittenden een voor de beklagde belastende verklaring aflegde, weerlegt de schuld van de beklagde evenmin. De beklagde heeft er overigens mee voor gezorgd dat zijn passagiers geen verklaring aflegden: hij probeerde de politie ervan te overtuigen dat al zijn passagiers doofstom waren en dus niet konden worden verhoord, terwijl dit onder meer voor S.J. niet overeenstemde met de realiteit.

De eerste rechter heeft de telastlegging A terecht bewezen verklaard.

6.2 Uit de in het vorige randnummer aangehaalde verklaring van S.J., bevestigd door de daar opgesomde objectieve gegevens van het strafdossier, volgt dat eveneens bewezen is dat de beklagde op 16 november 2016 de bedelarij exploiteerde van S.T., J.M., L.B., P.K. en S.J. (telastlegging B.1).

Zoals beschreven in het feitenrelaas van de eerste rechter, deed zich op 1 juli 2017 hetzelfde voor als op 16 november 2016: P.D. werd betrapd toen ze in Brugge tekeningen van deur tot deur probeerde te verkopen en daarbij een vooraf gemaakt kaartje toonde waarop geschreven was dat ze doofstom was. Nadat ze het politiekantoor had verlaten, werd ze opgehaald door een bestelwagen met Poolse nummerplaat, die bij interceptie bestuurd bleek te zijn door de beklagde. S.T., L.B., L.M., P.D., P.Ka. en S.Ju. waren zijn passagiers. L.M., P.D. en P.Ka. en S.Ju. waren net als S.T. en L.B. bij de politie gekend voor inbreuken op de regelgeving rond ambulante handel (p. 8 en 9 strafdossier, OK 8).

In zijn eigenhandig geschreven verklaring van 1 juli 2017 gaf de beklagde toe dat twee van zijn passagiers beeldjes aan het verkopen waren, en dat hij met hen een werkovereenkomst

had (p. 16/6 strafdossier, OK 8). Het hof twijfelt er niet aan dit voor alle in de telastlegging B.2 opgesomde personen het geval was, dat ze het merendeel van hun opbrengsten moesten afstaan aan de beklagde en dat hij dus hun bedelarij exploiteerde. Ook op 1 juli 2017 had de beklagde een grote hoeveelheid cash geld bij zich, meer bepaald 535 euro.

Om dezelfde redenen kan de beklagde redelijkerwijze niet volhouden dat hij geen kennis had van de activiteiten van *“sommige van zijn passagiers”*. Dat hij geen zeggenschap had over de locatie van die activiteiten, is al evenzeer geloofwaardig. De verklaring van S.J. van 4 september 2017 bewijst het tegendeel.

Opdat er sprake zou zijn van uitbuiting is niet noodzakelijk dat alle winsten van de bedelarij bestemd waren voor de beklagde. Het is voldoende dat dit voor het merendeel van de opbrengsten het geval was. Dat dit zo was, volgt andermaal uit de verklaring van S.J. en de daarin door haar beschreven werkwijze van de beklagde die hij ongetwijfeld zowel op 16 november 2016 als op 1 juli 2017 hanteerde.

Deze vaststellingen worden niet ontkracht doordat er in het voertuig van de beklagde op 16 november 2016, noch op 1 juli 2017 figuurtjes of tekeningen werden teruggevonden. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat verschillende passagiers ook na 1 juli 2017 zijn blijven bedelen en daarbij vervoerd werden door andere personen dan de beklagde.

De schuld van de beklagde aan de telastleggingen B.1 en B.2 staat vast.

6.3 De beklagde heeft het verkeerd voor dat hij in de telastlegging C wordt vervolgd voor feiten vanaf 2 februari 2012. De incriminatie datum van de telastlegging C.1 is 16 november 2016, deze van de telastlegging C.2 is 1 juli 2017. De vermelding in de titel boven deze telastleggingen, meer bepaald *“C. Oplichting – feiten vanaf 02 februari 2012”* slaat enkel op de datum van inwerkingtreding van de laatste wijziging van artikel 496 Strafwetboek, namelijk deze ingevoerd door de Wet van 21 november 2011 (BS 23 januari 2012).

De eerste rechter heeft ook de telastleggingen C.1 en C.2 terecht bewezen verklaard. Het staat vast dat de passagiers van de bestelwagen die de beklagde op 16 november 2016 en 1 juli 2017 bestuurde, houten figuurtjes probeerden te verkopen aan 15 euro per stuk en daarbij de kopers voorhielden dat ze doofstom waren en behoeftig waren. Dit laatste was niet meer dan een listige kunstgreep om de kopers te overtuigen de aangeboden figuurtjes te kopen. Zo kon S.J. zonder problemen door de politie worden verhoord en waren ook P.D. en P.K. helemaal niet doof. De verbalisanten vermelden in het proces-verbaal van 1 juli 2017: *“Aan P.D. wordt gevraagd om eigenhandig een verklaring te schrijven, doch zij blijft doen alsof zij ons niet begrijpt en tekent wat figuurtjes op het verhoorblad. Voorafgaandelijk werd zij in het bezit gesteld van haar rechten in de Poolse taal, doch dat had zij slechts vluchtig bekeken. Ze blijft ons aanstaren en krabbels maken op het verhoorblad. Het is ondertussen wel duidelijk dat ze af en toe opkijkt als er een geluid gemaakt, wordt, waaruit blijkt dat ze zeker niet doof is”* (p. 6 strafdossier, OK 8). Over

P.K. stellen ze: *“Wanneer opsteller in de Engelse taal verdachte aanspreekt, kunnen wij vaststellen dat verdachte (...) zijn gebarentaal niet “kan” of “wil” spreken. Echter wij stellen wel vast dat verdachte de Engelse taal verstaat. Op onze vraag hoe hij in (...) is terechtgekomen, steekt hij zijn schouders op”* (p. 3 strafdossier, OK 10).

De foto’s van de te koop aangeboden figuurtjes bevestigen dat ze in geen geval 15 euro (per stuk) waard waren (p. 5 strafdossier, OK 3).

Het bleef bij pogingen tot oplichting, omdat enkele alerte bewoners niet wilden ingaan op het aanbod tot aankoop en de politie verwittigden.

De beklaagde gaf de opdracht aan de in de telastleggingen B.1 en B.2 opgesomde personen om de figuurtjes en tekeningen te verkopen en streek het merendeel van de opbrengsten ervan op. Het was zonder twijfel in zijn opdracht dat ze voorhielden doofstom te zijn, terwijl dit in werkelijkheid niet zo was. Het hof verwijst nogmaals naar de verklaring van S.J., bevestigd door de in randnummer 6.1 opgesomde objectieve vaststellingen van de verbalisanten, net als naar de gegevens aangehaald bij de bespreking van de telastleggingen B.1 en B.2.

Dat de beklaagde de houten figuurtjes en tekeningen niet zelf van deur tot deur verkocht, neemt niet weg dat hij mededader is aan de pogingen tot oplichting, zoals omschreven in de telastleggingen C.1 en C.2. Om de beklaagde schuldig te verklaren aan deze telastleggingen, is niet vereist dat de bedelaars die hij de opdracht gaf om te bedelen, zelf worden vervolgd voor oplichting. De beklaagde gaat er trouwens verkeerdelijk vanuit dat hij in deze telastleggingen wordt vervolgd voor afpersing.

7.1 De bewezen feiten van de telastleggingen A, B.1, B.2, C.1 en C.2 zijn voor de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen slechts een straf toepast, met name de zwaarste (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De beklaagde maakte op een grove manier misbruik van de bedelarij van Poolse onderdanen zonder gekende verblijfplaats in het Rijk, met als enig doel zichzelf te verrijken. Hij droeg hen op voor te houden dat ze doofstom waren, om potentiële kopers te overtuigen veel te veel geld te betalen voor waardeloze houten figuurtjes en maakte zich zo ook schuldig aan poging tot oplichting. De beklaagde is manifest oneerlijk en een volstrekt onbetrouwbare partner in het handelsverkeer.

De effectieve gevangenisstraf van twee jaar en geldboete van 1.000 euro, opgelegd door de eerste rechter, zijn een passende maatschappelijke reactie op de ernstige feiten die de beklaagde pleegde. Hem de gunst van het uitstel of de opschorting verlenen niettegenstaande zijn blanco strafregister en hoewel hij aan de wettelijke voorwaarden voor deze gunsten voldoet, zou hem onvoldoende aansporen geen dergelijke misdrijven meer te

plegen. Bovendien belemmeren deze straffen niet op disproportionele wijze de sociale reclassering van de beklaagde, en leiden ze evenmin tot zijn sociale declassering.

Nu de bewezen misdrijven zoals gezegd een voortgezet misdrijf vormen, gepleegd in een periode die zich uitstrekt ook na 31 december 2016, moet de geldboete met 70 decimen worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er voldoende toe aan om de geldboete te betalen.

De zwaarste straf wordt bepaald door het misdrijf van de telastlegging A, namelijk een gevangenisstraf van zes maanden tot tien jaar (na correctionalisatie) en een geldboete van 1.000 euro tot 100.000 euro, waarbij artikel 433*septies*, tweede lid Strafwetboek voorschrijft dat de geldboete moet worden vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers. Aangezien in de telastlegging A slechts één slachtoffer wordt vermeld, past het hof de geldboete slechts eenmaal toe.

7.2 Met toepassing van artikel 433*novies*, § 1 Strafwetboek moet de beklaagde worden ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 31, eerste lid Strafwetboek. De eerste rechter bepaalde de termijn van deze ontzetting oordeelkundig op vijf jaar.

Het openbaar ministerie vorderde op de rechtszitting van 13 mei 2022 ook dat de beklaagde zou worden ontzet uit de rechten bedoeld in artikel 382, § 2 en 382*bis* Strafwetboek, telkens voor een termijn van vijf jaar.

Het verbod van artikel 382, § 2 Strafwetboek, namelijk het verbod om onder meer een drankgelegenheden, bureau voor arbeidsbemiddeling of een hotel uit te baten, is als gevolg van de Wet van 21 maart 2022 met ingang van 1 juni 2022 opgenomen in artikel 433*quater*/6 Strafwetboek en van toepassing op het misdrijf mensenhandel via de gewijzigde tweede paragraaf van artikel 433*novies* Strafwetboek.

De ontzetting uit de rechten van artikel 382*bis* Strafwetboek is sinds 1 juni 2022 opgenomen in artikel 417/59 Strafwetboek en op het misdrijf mensenhandel van toepassing eveneens via artikel 433*novies*, § 2 Strafwetboek. Het betreft onder meer de ontzetting uit het recht om in welke hoedanigheid ook deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt.

Om de maatschappij zoveel mogelijk tegen de beklaagde te beschermen, legt het hof de beklaagde het verbod op zoals voorzien door het vroegere artikel 382, § 2 Strafwetboek (nu artikel 433*quater*/6 Strafwetboek), gedurende een termijn van drie jaar. Omdat de beklaagde de feiten niet ten aanzien van minderjarigen pleegde, is het volgens het hof niet zinvol om hem ook nog te ontzetten uit de rechten bedoeld in het vroegere artikel 382*bis* Strafwetboek (nu artikel 417/59 Strafwetboek).

In de telastlegging A verwijst het openbaar ministerie ook nog naar artikel 433*novies*, § 5 Strafwetboek en naar artikel 389, § 1, eerste lid Strafwetboek. Artikel 433*novies*, § 5 Strafwetboek, zoals van toepassing op het ogenblik van de feiten, verwees naar artikel 389 Strafwetboek. Dit laatste artikel werd met ingang van 1 juni 2022 opgeheven door de Wet van 21 maart 2022 en het eerste lid van de eerste paragraaf bepaalde enkel het aanvangspunt van de hiervoor vernoemde ontzettingen en het verbod van artikel 382 Strafwetboek. Dit is nu terug te vinden in artikel 433*quater*/6, derde lid Strafwetboek en verandert niets aan de inhoud of de duur van de aan de beklaagde op te leggen ontzettingen of verboden.

8. De eerste rechter verklaarde de in beslag genomen en op rekening van het COIV geplaatste bedragen van 535 euro, 50 euro, 120 euro, 75 euro en 110 euro verbeurd lastens de beklaagde, zijnde de vermogensvoordelen die de beklaagde uit de misdrijven heeft verkregen, daarbij verkeerd verwijzend naar artikel 42, 2° Strafwetboek.

De rechter kan de uit de misdrijven verkregen vermogensvoordelen met toepassing van artikel 42, 3° Strafwetboek slechts verbeuren voor zover dit door de procureur des Konings schriftelijk wordt gevorderd (art. 43*bis*, eerste lid Strafwetboek). Het openbaar ministerie heeft in eerste aanleg op geen enkel ogenblik schriftelijk de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen gevorderd. Het vonnis van 6 november 2019 is daarom nietig in zoverre de eerste rechter daarin toch de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen heeft bevolen.

In hoger beroep vorderde het openbaar ministerie de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen evenmin. Ook het hof kan de vermogensvoordelen niet verbeuren.

Het hof kan niet anders dan de teruggave aan de beklaagde te bevelen van de op rekening van het COIV geplaatste 535 euro en 50 euro.

Het bedrag van 120 euro werd in beslag genomen bij LM. (p. 32 strafdossier, OK 8), behoort haar toe en moet aan haar worden teruggegeven. Het bedrag van 75 euro werd in beslag genomen bij P.D. (p. 34 strafdossier, OK 8), behoort haar toe en moet aan haar worden teruggegeven. Hetzelfde moet gebeuren met het bedrag van 110 euro, in beslag genomen bij LB. (p. 37 strafdossier, OK 8).

9. Het hof bevestigt wel de verbeurdverklaring van de Fiat Ducato met nummerplaat (...). Dit voertuig is eigendom van de beklaagde en werd door hem gebruikt voor het plegen van de bewezen misdrijven (art. 42, 1° Strafwetboek). Ook de gsm en gps van de beklaagde moeten om dezelfde reden worden verbeurd verklaard (overtuigingsstukken met nummer 17/5603), net als de overtuigingsstukken met nummers BG17/5533, BG16/7191, BG16/7098, BG17/2997 en BG17/1434. Dit is geen onredelijk zware straf.

10. De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in hoger beroep met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

11. Het hof stelt de overtuigingsstukken met nummers BG18/6585, BG18/6584 ter beschikking van het openbaar ministerie. Het blijkt niet dat dit de persoonlijke bezittingen van de beklaagde zijn en dat deze gediend hebben voor het plegen van de bewezen misdrijven.

Het hof beveelt wel de teruggave aan de beklaagde van het overtuigingsstuk met nummer BG17/3689 (110 Poolse Zloty).

Het overtuigingsstuk 17/0403 werd al gevoegd aan het strafdossier, zodat het hof er niet meer over moet beslissen.

De gsm-toestellen opgesomd in overtuigingsstaat 17/5603 moeten worden teruggegeven aan de rechtmatige eigenaars, namelijk diegenen bij wie ze in beslag werden genomen, met uitzondering van het gsm-toestel en de gps van de beklaagde.

12. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen (art. 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,

- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan **met eenparige stemmen**;

bevestigt het bestreden vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

doet het bestreden vonnis **teniet** voor zover het de vermogensvoordelen van de bewezen misdrijven verbeurd verklaart;

wijzigt het beroepen vonnis voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verklaart de beklaagde W.L. schuldig aan de telastleggingen A, B.1, B.2, C.1 en C.2;

veroordeelt de beklaagde W.L. voor deze telastleggingen samen tot een **gevangenisstraf van twee jaar** en een **geldboete van 1.000 euro**, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 8.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

ontzet de beklaagde W.L. gedurende een termijn van vijf jaar uit het recht om:

1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen;

2° verkozen te worden;

3° enig ereteken te dragen of enige adellijke titel te voeren;

4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om enkel inlichtingen te geven;

5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezien voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman, gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen;

6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht;

legt de beklaagde W.L. gedurende een termijn van vijf jaar het verbod op om een drankgelegenheid, een bureau voor arbeidsbemiddeling, een onderneming van vertoningen, een zaak voor verhuur of verkoop van visuele dragers, een hotel, een bureau voor verhuur van gemeubileerde kamers of appartementen, een reisbureau, een huwelijksbureau, een adoptie-instelling, een instelling waaraan de bewaring van minderjarigen wordt toevertrouwd, een bedrijf dat leerlingen en jeugdgroepen vervoert, een gelegenheid voor ontspanning of vakantie, of een inrichting die lichaamsverzorging of psychologische begeleiding aanbiedt, hetzij persoonlijk, hetzij door bemiddeling van een tussenpersoon uit te baten of er, in welke hoedanigheid ook, werkzaam te zijn;

verklaart het voertuig Fiat Ducato met nummerplaat (...) en chasisnummer (...) verbeurd lastens de beklaagde, net als zijn gsm-toestel Apple iPhone en GPS TomTom (...) en de overtuigingsstukken met nummers BG17/5533, BG16/7191, BG16/7098, BG17/2997 en BG17/1434;

beveelt de teruggave aan de beklaagde W.L. van het bedrag van in totaal 585 euro, in beslag genomen en geplaatst op rekening van het COIV en van het overtuigingsstuk met nummer BG17/3689;

beveelt de teruggave aan L.M. van het bedrag van 120 euro, in beslag genomen en geplaatst op rekening van het COIV;

beveelt de teruggave aan P.D. van het bedrag van 75 euro, in beslag genomen en geplaatst op rekening van het COIV;

beveelt de teruggave aan L.B. van het bedrag van 110 euro, in beslag genomen en geplaatst op rekening van het COIV;

stelt de overtuigingsstukken met nummers BG18/6585 en BG18/6584 ter beschikking van het openbaar ministerie;

beveelt de teruggave van de gsm-toestellen opgesomd in overtuigingsstaat 17/5603 aan de rechtmatige eigenaars, namelijk diegene bij wie ze in beslag werden genomen, met uitzondering van het gsm-toestel en de gps van de beklaagde;

veroordeelt de beklaagde W.L. tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde W.L. tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde W.L. tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde W.L. tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 2.282,39 euro in eerste aanleg en 115,94 euro in beroep.

Als inlichting over de uitvoering van de effectieve vrijheidsstraf en de mogelijke modaliteiten ervan wijst het hof, de veroordeelde(n), op de Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, de Wet van 17 mei 2006 houdende oprichting van de strafuitvoeringsrechtbanken, beide gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 juni 2006, en de in uitvoering van deze wetten uitgevaardigde besluiten.

Kosten eerste aanleg: **€ 2282,39**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 34,40

€ 105,40

+ 10 % : € 10,54

Totaal : **€ 115,94**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer M.B., als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren B.Mi. en V.M. en in openbare rechtszitting van **16 september 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter M.B., in aanwezigheid van E.J., advocaat-generaal, met bijstand van griffier M.L..

